

Sygn. akt V CZ 90/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górski

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa M. K., T. K. i M. K.
przeciwko G. W. i A. W.-F.
o zapłatę i ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2015 r.,
zażalenia pozwanych
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 lipca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanych od wyroku tego Sądu z dnia 5 marca 2014 r., którym zmieniony został wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 lipca 2013 r., przez zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz każdego z powodów kwoty po 49 216,66 zł, a w pozostałej części powództwo i apelacja powodów zostały oddalone. Pozwani zaskarżyli ten wyrok skargą kasacyjną w części uwzględniającej powództwo i apelację powodów, wskazali jako wartość przedmiotu zaskarżenia sumę świadczeń zasądzonych na rzecz każdego z powodów. Sąd Apelacyjny uznał, że współuczestnictwo powodów ma charakter formalny, a zatem nie było podstaw do zliczania wartości ich świadczeń. Właściwe określenie wartości przedmiotu zaskarżenia prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, skoro obejmuje kwotę niższą od wskazanej w art. 398² § 1 k.p.c.

Pozwani w zażaleniu zarzucili zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania przez błędną wykładnię art. 398² § 1 w związku z art. 19 § 1 k.p.c. i przyjęcie, że w sprawie, w której powodowie jako współuczestnicy formalni dochodzili zasądzenia kwoty 200 000 zł, a w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia określili na kwotę 128 776 zł, co nie było przez sąd kwestionowane, nietrafne było uznanie, że w odniesieniu do skargi kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia obejmuje wartość roszczenia zasądzonego oddzielnie na rzecz każdego z powodów. Domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu oraz wartości przedmiotu zaskarżenia dokonywane jest według zasad przewidzianych w oddziale drugim działu pierwszego księgi pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego. Wartość wskazana w pozwie będzie wartością przedmiotu zaskarżenia, jeżeli nie dojdzie do zmiany jej wysokości na skutek czynności stron (ograniczenie żądania lub uznanie, zapłata świadczenia) i orzeczeń wydawanych przez sąd. Oznaczenie tej wartości w pozwie, nieskorygowane przez sąd i niezakwestionowane przez stronę pozwaną, nie jest wiążące dla stwierdzenia dopuszczalności skargi kasacyjnej.

Przyjęte zostało w orzecznictwie trafne zapatrywanie, że unormowania zawarte w art. 25 i 26 k.p.c., podyktowane są potrzebą ustabilizowania wartości przedmiotu sporu w celu określenia właściwości rzeczowej sądu i wysokości należnych opłat sądowych. Te powody nie mają znaczenia w odniesieniu do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w celu ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej. Istotne jest, aby w sprawach, w których dopuszczalność tej skargi uzależniona została od odpowiedniej wartości przedmiotu zaskarżenia, rozpoznaniu podlegały jedynie skargi rzeczywiście czyniące zadość wymaganiom ustawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01; z dnia 19 lutego 2014 r., V CSK 275/13, niepublikowane). Nie ma racjonalnych względów dla stanowiska, że o dopuszczalności skargi kasacyjnej miałyby decydować wartość przedmiotu zaskarżenia błędnie oznaczona lub celowo przez stronę zawyżona.

Skarga kasacyjna pozwanych skierowana została przeciwko wyrokowi Sądu Apelacyjnego, którym zasądzone zostały na rzecz każdego z powodów jako współuczestników formalnych kwoty niższe niż wskazana w art. 398² § 1 k.p.c. Z istoty tego współuczestnictwa (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 4 ust. 1 u.k.s.c.) wynika, że roszczenie każdego ze współuczestników jest samodzielne. Zliczenia ich wartości dokonuje się jedynie dla określenia właściwości rzeczowej sądu pierwszej instancji.

Zaskarżone postanowienie stanowi konsekwencję prawidłowego oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia i uznania niedopuszczalności skargi kasacyjnej pozwanych.

Z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.